

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
20 У. 2992/16
Дана 28.05.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Катаринком Пецић Илић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Привредног друштва “С.” д.о.о. Н. Б., ул. ..., кога заступа пуномоћник Веселин Дамјановић, адвокат из Београда, ул. Слободана Јовића бр.10/ц, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе – Сектора за пореско правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, чије предмете је преузело Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Београд, ради поништаја решења број 300-47-04-01172/2015-И1000 од 19.01.2016. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 28.05.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе – Филијале Нови Београд 1, број 47-00161/2014-0131-051, број предмета 820053825, од 21.08.2015. године. Наведеним решењем, тужиоцу су, у поновном поступку теренске контроле обрачунавања и плаћања пореза на додату вредност за период 01.01.2012. до 31.12.2013. године и контроле обрачунавања и плаћања пореза на добит правних лица за период 01.01.2012. до 31.12.2012. године, у циљу отклањања неправилности, утврђене обавезе пореза на додату вредност, са каматом, за пореске периоде и у износима ближе назначеним у тачкама 1-22. диспозитива решења и обавезе пореза на добит предузећа и камате исказане у тачки 23. диспозитива, те је тужиоцу наложено да

сам обрачуна и уплати камату од 29.05.2015. године, као првог дана од дана до када је у контроли обрачуната камата до дана уплате главног дуга у тачкама 1-23. диспозитива решења, уз обавезу тужиоца да утврђене обавезе у тачкама 1-23. диспозитива тог решења прокњижи у пословним књигама и другим прописаним евиденцијама, све у року до 15 дана од дана достављања решења, с тим да жалба не одлаже извршење решења.

У тужби којом је покренуо управни спор, поднетој непосредно Управном суду дана 26.02.2016. године, тужилац, преко пуномоћника, оспорава законитост побијаног решења туженог органа због повреде правила поступка, непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања, неправилно изведеног закључка у погледу утврђеног чињеничног стања, неправилне примене материјалног права, и због тога што је орган донео решење супротно циљу у којем му је овлашћење дато. Истиче да поседује сву прописану документацију која се уобичајено користи и на основу које се доказује настанак пословне промене (уговоре, рачуне, изводе банке, потврде о извршењу услуга, преписке обављене путем e-maila), те сматра да је приложена документација сачињена у складу са одредбом члана 42. Закона о ПДВ-у, члана 9. Закона о рачуноводству и ревизији и члана 26. Закона о облигационим односима, јер се из те документације јасно види да су услуге стварно пружене од стране добављача. Даље наводи да тужени орган без икаквих доказа изводи закључак да до промета услуга са овим привредним друштвима није ни дошло, већ да је дошло до сумулованог правног посла у смислу члана 9. Закона о пореском поступку и пореској администрацији и да су приложени рачуни послужили да порески обвезник неосновано користи претходни ПДВ. С тим у вези, тужилац наводи да у образложењу оспореног решења нису наведени јасни разлози за оспоравање промета, као и да тужени орган није објаснио суштину симулованог правног посла, нити је објаснио правни посао који је прикривен од стране тужиоца и шта би у стварности представљало дисимуловани правни посао, тако да је оваква квалификација туженог паушална и без икаквих доказа. Такође, разлози за оспоравање претходног пореза су спорни и нису утемељени на закону, због чега сматра да је порески орган поступио супротно одредби члана 192. став 1., члана 198. и 199. став 2. Закона о општем управном поступку и члана 54. и 55. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Истиче и то да је у контролисаном периоду имао преко 100 купаца којима је пружао услуге хигијенског одржавања пословног простора, али да су купци са којима је тужилац имао уговор о редовном одржавању пословног простора, тражили пружање других ванредних послова, које тужилац није могао да изврши са стално запосленим радницима, па је ангажовао подизвођаче који су те послове извршили, фактурисали и наплатили, да је са свим добављачима пословао на уобичајени начин, односно са свим добављачима је након прихватања понуде закључивао уговоре, да су након извршења уговорених обавеза добављачи испостављали рачуне по којима је тужилац вршио плаћања са свог текућег рачуна на текуће рачуне добављача. Такође, у време пружања услуга, сви добављачи по чијим рачунима је оспорен ПДВ, су имали активан ПИБ, тако да није било сметњи за закључење уговора, а тужилац није имао друге могућности да провери спорне добављаче, нити је могао да зна да ли они плаћању или избегавају плаћање пореза. Наводи и то да су у време, када је тужилац са

овим добављачима имао пословни однос, исти били на регистрованим адресама, уредно регистровани код АПР-а и код Пореске управе, имали су активан ПИБ, као и статус активних привредних субјеката. С тим у вези, наводи да тужени орган у оспореном решењу није навео датуме када су наведеним привредним друштвима одузети ПИБ-ови, јер би се онда видело да су ПИБ-ови одузети много касније од датума испостављања рачуна, док у вези навода туженог органа, да код ових добављача није могао да спроведе контролу, јер их није нашао на регистрованој адреси, истиче да се тужени орган није ваљано потрудио да пронађе спорне добављаче, јер ако их није нашао на адреси седишта, могао је да пронађе одговорна лица на адреси становања и да након тога спроведе поступак и правилно утврди чињенично стање. Такође, сматра неприхватљивим став туженог органа да терет доказа о испуњавању услова за коришћење претходног ПДВ-а пада на терет пореског обвезника, те с тим у вези, истиче да је тужени орган по рачунима наведених привредних субјеката, оспорио претходни ПДВ и трошкове због тога што наводно није било промета, па је према мишљењу тужиоца, тужени орган био дужан да пружи доказе из којих се неспорно може утврдити да промета није било, у смислу члана 51. став 1. тачка 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Сматра да је тужени орган намерно занемарио чињеницу, да су оспорени рачуни плаћени безготовински преко текућег рачуна, да је на тај начин дошло до одлива новчаних средстава са текућег рачуна тужиоца, чиме су настали трошкови за које се никако не може рећи да су недокументовани, јер је евидентно да су новчана средства исплаћена са текућег рачуна и да је на тај начин умањена имовина тужиоца. Такође, тужени орган није проверио да ли су предметне услуге по рачунима добављача по којима је оспорио претходни ПДВ, извршене и фактурисане правним лицима са којима је тужилац имао закључене уговоре о хигијенском одржавању пословних и других просторија. Сматра да је оспорено решење незаконито, и јер првостепени орган у поновном поступку није поступио по налогу другостепеног органа наведеног у решењу број 300-47-04-00791/2014-11000 од 19.03.2015. године, јер првостепени орган у поновном поступку није извршио контролу код спорних добављача, због чега је у том делу чињенично стање утврђено супротно одредби члана 43. Закона о пореском поступку и пореској администрацији и члана 125. став 1. ЗУП-а. Такође, првостепени орган је у поновном поступку утврдио обавезу по основу ПДВ, позивајући се на одредбе члана 28., а у вези члана 42. Закона о ПДВ-у, наводећи притом да услуге нису извршила правна лица која су испоставила рачуне, па је овакав налаз и даље контрадикторан, односно није јасно да ли је пореска обавеза утврђена због тога што рачуни нису издати у складу са чланом 42. Закона о ПДВ-у, или зато што наводно није било промета. Такође, првостепени орган у поновном поступку није ценио наводе тужиоца изнете у примедбама на записник, да су рачуни према наведеним добављачима плаћени безготовински, преко рачуна пословне банке и да су са наведеним добављачима закључени уговори. Поред осталих навода истакнутих у тужби, тужилац предлаже да се тужба уважи и поништи оспорено решење и предмет врати на поновни поступак и одлучивање. Трошкове управног спора је тражио и определио, и то на име састава тужбе по АТ у износу од 45.000,00 динара.

Тужени орган је у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима из

образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу као неосновану, одбије.

Управни суд је одлучивао без одржавања усмене јавне расправе, у складу са чланом 33. став 2. Закона о управним споровима, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Према оцени Управног суда, правилно је поступио тужени орган када је, на основу члана 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник РС”, бр.80/02...112/15) оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, с обзиром да је у поступку код првостепеног органа без повреда правила поступка, правилно и потпуно утврђено чињенично стање, па је правилно примењено и материјално право када је одлучено као у диспозитиву првостепеног решења. Ово из разлога што је, а како је то правилно закључио и тужени орган у образложењу оспореног решења, у поновном поступку пред првостепеним органом на несумњив начин утврђено да је тужилац у контролисаном периоду 01.01.2012. до 31.12.2013. године, порез на додату вредност из рачуна одређених правних лица неосновано користио као свој претходни порез, о чему је сачињен записник број 47-00161/2014-0131-050 од 13.07.2015. године. Првостепени орган је у поновном поступку утврдио да се тужилац као порески обвезник у контролисаном периоду бавио пружањем услуга чишћење објеката (шифра делатности 74700) и да је као ПДВ обвезник регистрован од 01.01.2008. године на основу евиденционе пријаве ЕППДВ. бр.... од 03.01.2008. године. Наиме, према налазу првостепеног органа у поновном поступку контроле обрачунавања и плаћања пореза на додату вредност, као и контроле обрачунавања и плаћања пореза на добит правних лица, утврђено је да је тужилац у контролисаном периоду у својим пословним књигама приказао улазне рачуне примљене од 17 привредних друштава, који не испуњавају прописане услове за одбитак претходног пореза из члана 28. Закона о порезу на додату вредност, а по ком основу је тужиоцу овде првостепеним решењем утврђена непријављена обавеза ПДВ-а за 22 пореска периода, у укупном износу од 22.253.208,30 динара, као и обавеза на име пореза на добит предузећа у износу од 4.861.488,00 динара. У поступку је такође утврђено да је по рачунима примљеним од добављача ближе наведеним у образложењу решења, у поновном поступку контроле утврђено да је Пореска управа – Пореска полиција, вршила контролу пословних односа са добављачима контролисаног пореског обвезника, о чему је сачињена службена белешка број 152/2013-32.6 од 03.04.2014. године, у којој је констатовано да се наведени добављачи не налазе на регистрованим адресама, да одговорна лица истих нису доступна органима Пореске управе, да немају запослених радника, нити подносе пореске пријаве, те да не испуњавају прописане обавезе пореских обвезника из члана 25. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, из којих разлога није било могуће извршити увид у пословне књиге и нити пореску контролу истих. Како је на основу података из ове службене белешке Пореске полиције, која је приложена списима предмета и других података појединих филијала Пореске управе на чијем подручју су се налазиле регистроване адресе појединих добављача тужиоца као

контролисаног пореског обвезника, тј. података да нису нађени на регистрованим адресама и да нису били доступни Пореској управи, то је истима на основу сачињених службених белешки, а у складу са чланом 26. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, и на основу решења Пореске управе - Централне, извршено привремено одузимање ПИБ-а, која решења о привременом одузимању ПИБ-а су приложена списима предмета. Стога је, и по оцени суда, првостепени орган правилно утврдио, пре свега контролом примљених рачуна од наведених привредних друштава по којима је порески обвезник користио право на одбитак претходног пореза, и друге документације, као што су то уговори о пружању услуга закључени са наведеним добављачима, уговори пореског обвезника као даваоца услуга са корисницима услуга, те изјаве одговорног лица пореског обвезника датог у поступку контроле дана 08.06.2015. године, да промета добара и услуга по примљеним рачунима од наведених добавља, није било и да је порески обвезник мимо прописаних услова из члана 28. став 1.-4. Закона о порезу на додату вредност, искористио ПДВ садржан у примљеним рачунима од наведених добављача као одбитну ставку при обрачуна своје ПДВ обавезе, иако примљени рачуни не представљају веродостојне рачуноводствене исправе у смислу члана 9. и 10. Закона о рачуноводству ("Службени гласник РС", бр.42/06...119/10). У ситуацији када није било пословног односа тужиоца и ових његових добављача ближе наведених у решењу, из наведеног разлога се исказани промети сматрају симулованим правним послом, па за утврђивање обавезе основицу чини дисимуловани правни посао у смислу члана 9. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, јер је тужилац у пословним књигама и поднетим пореским ПДВ пријавама, нетачно приказао претходни ПДВ по фактурама наведених добављача, као претходних учесника у промету, са намером да неосновано умањи своју пореску обавезу по основу ПДВ-а, у укупном износу од 22.253.208,30 динара, чиме је поступио супротно одредбама члана 3., 28., 37. став 1. тачка 4. и члана 42., 50. и 51. Закона о порезу на додату вредност. Како су у стицају са тим, предметни рачуни неисправни, у смислу члана 42. Закона о порезу на додату вредност, као и члана 9. Закона о рачуноводству и ревизији, то тужилац као порески обвезник није могао да користи право на претходни ПДВ из члана 28. став 1. и 2. Закона о порезу на додату вредност. Стога Управни суд налази да је правилан закључак туженог органа, да је првостепени орган правилно поступио када је утврдио да тужилац није имао право на одбитак претходног пореза, зато што је користио рачуне без доказа о извршености промета. На наведено упућује одредба члана 28. став 1. тачка 1. Закона о порезу на додату вредност ("Службени гласник РС", бр. 84/04...93/12), којом је прописано да право на одбитак претходног пореза обвезник може да оствари између осталог, ако добра набављена у Републици, односно примљене услуге, користи или ће их користити за промет добара и услуга под условом да је тај промет опорезив ПДВ-ом, док је ставом 2. прописано да право на одбитак претходног пореза обвезник може да оствари ако поседује рачун издат од стране другог обвезника у промету о износу претходног пореза, у складу са овим законом или документ о извршеном увозу добара, у којем је исказан претходни порез, односно којим се потврђује да је прималац или увозник тако исказани ПДВ платио приликом увоза, а ставом 3. тачка 1. је прописано да у пореском периоду у коме су испуњени услови из става 1. и 2. овог члана обвезник може да добије претходни порез од дугованог ПДВ и то обрачунати и исказати ПДВ за промет добара и услуга

који је или ће му бити извршен од стране другог обвезника у промету, а према тачки 2., ПДВ који је плаћен приликом увоза. Према члану 42. став 1. истог закона, обвезник је дужан да изда рачун или други документ који служи као рачун за сваки промет добара и услуга другим обвезницима, док према ставу 3. обавеза издавања рачуна из става 1. овог члана постоји и ако обвезник наплати накнаду или део накнаде пре него што је извршен промет добара и услуга (авансно плаћање), с тим што се у коначном рачуну одбијају авансна плаћања у којима је садржан ПДВ, и према ставу 4. рачун садржи нарочито податке из тачака 1.-10., назив, адресу и ПИБ издаваоца рачуна; место, датум издавања и редни број рачуна; пореску стопу која се примењује; износ ПДВ који је обрачунат на основицу. Према одредби члана 9. став 2. Закона о рачуноводству и ревизији ("Службени гласник РС", бр. 46/06, 111/09, 99/11), рачуноводствена исправа представља писани доказ о насталој пословној промени и обухвата све податке потребне за књижење у пословним књигама тако да се из рачуноводствене исправе може сазнати основ и врста пословне промене и која је потписана од стране лица која су овлашћена за састављање и контролу рачуноводствених исправа. Стога је, по оцени суда, правилан закључак туженог органа да само испостављање рачуна тужиоцу од стране добављача о прометима добара односно услуга, не може бити доказ да су исти промети добара односно услуга по тим рачунима заиста и извршени, с обзиром да уз рачуне, који су били предмет контроле, не постоје спецификације извршених услуга, односно, не садрже врсту и количину испоручених добара или врсту и обим услуга, нити је то могло бити утврђено на основу на увид датих радних налога. Наиме, да би се стекло право на одбитак претходног пореза исказаног у рачуну, морају бити кумулативно испуњени следећи услови а то је: да прималац рачуна мора бити обвезник ПДВ, да издавалац рачуна мора бити обвезник ПДВ, да ПДВ мора бити посебно исказан у рачуну који мора да садржи све податке из члана 42. Закона, да промет добара или услуга мора бити извршен или да је извршено плаћање добара и услуга пре испоруке, као и да се набављена добра и услуге користе или ће се користити за промет добара и услуга у оквиру обављања делатности. У конкретном случају, тужилац, као корисник претходног пореза, на коме је терет доказивања пријема промета као основа остваривања тог бенефита, чинио је то по рачунима који не могу бити доказ да су промети добара односно услуга по тим рачунима заиста и извршени, односно, по рачунима без потпуних података о врсти, количини, месту и датуму промета у смислу члана 42. став 1. Закона о порезу на додату вредност, и без иједног додатног документа, којим би се промет конкретизовао односно као такав доказао, те је због свега напред наведеног и по оцени суда правилно одлучено као у диспозитиву првостепеног решења, а што је као правилно и на закону засновано потврдио и тужени орган тужбом оспореним решењем.

Правилно је првостепени орган у поновном поступку контроле обрачунавања и плаћања пореза на добит правних лица за период 01.01.2012.-31.12.2012. године, утврдио да је тужилац за наведени порески период, мање исказао пореску обавезу у износу од 4.861.488,00 динара, односно да је тужилац на рачуну број 53901 – трошкови производних услуга, исказао наведену врсту трошкова у износу од 67.392.641,47 динара, док је контролом приказаних трошкова која је извршена приликом контроле обрачунавања и плаћања ПДВ-а, утврђено да промета добара и

услуга између тужиоца по примљеним рачунима од његових добављача, није било. Извршеном контролом утврђено је да се добављачи тужиоца, ближе означени у образложењу оспореног решења, не налазе на регистрованим адресама, да одговорна лица истих нису доступна пореској контроли, да немају запослене раднике, нити подnose пореске пријаве, због чега није могуће извршити увид у послове књиге и другу пореску документацију, тј. контролу пословног односа са наведеним добављачима због чега је истима одузет ПИБ. Такође, правилно је утврђено и да уз рачуне не постоји спецификација извршених услуга, а што је потврдило и одговорно лице тужиоца у писаној изјави, да примљени рачуни не садрже врсту и количину испоручених добара или врсту и обим услуга, као и да на основу увида датих радних налога, није могуће утврдити да је било промета добара и услуга. Примљени рачуни од ових добављача не садрже елементе прописане одредбама 42. Закона о порезу на додату вредност, па се по истима нису стекли услови за одбитак претходног пореза, јер се исти не могу сматрати доказом о насталој пословној промени у складу са одредбом члана 9. став 1. Закона о рачуноводству и ревизији, којом је прописано да се књижење пословних промена врши на основу рачуноводствене исправе која представља писани доказ о насталој пословној промени. На основу наведеног, и по оцени Управног суда, првостепени орган је правилно утврдио да приказани трошкови производних услуга по примљеним рачунима од наведених добављача представљају недокументоване трошкове у смислу члана 7а. став 1. тачка 1. Закона о порезу на добит правних лица, па је за овај износ, тужиоцу за контролисани порески период, повећана опорезива добит и утврђен порез на добит по прописаној пореској стопи од 10%, у износу од 4.861.488,00 динара.

Према одредби члана 51. став 1. тачка 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник РС”, бр.80/02...93/12), прописано је да у пореском поступку терет доказа сноси порески обвезник – за чињенице од утицаја на смањење или укидање пореза. У конкретном случају, терет доказа о испуњавању услова за коришћење претходног пореза, пада на терет обвезника који претходни порез користи, односно тужиоца, па је исти био дужан да обезбеди доказе о испуњавању прописаних услова. Имајући у виду наведено, као и чињеницу да је првостепени орган у поновном поступку контроле на несумњив начин утврдио да добављачи тужиоца нису доступни пореској контроли, да се не налазе на адреси седишта и да им је од стране Пореске управе одузет додељени ПИБ, из којих разлога не постоје неспорни докази да је промет услуга по оспореним рачунима извршен, због чега рачуни ових привредних друштава не представљају веродостојну рачуноводствену исправу на основу пословне промене у складу са наведеном одредбом члана 9. Закона о рачуноводству и ревизији, те да као такве не представљају ни трошак пословања, то Управни суд налази да је првостепени орган, тужиоцу правилно утврдио пореску обавезу по основу пореза на додату вредност и пореску обавезу по основу пореза на добит правних лица за контролисане пореске периоде, и донео овде ожалбено решење, а тужени орган правилно на основу члана 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, те да је за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге које, у свему као правилне и на закону засноване, прихвата и овај суд.

Суд је ценио наводе истакнуте у тужби, па је нашао да су ти наводи неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово због тога што тужилац у поступку контроле обрачунавања и исказивања пореза на додату вредност, а самим тим и пореза на добит правних лица, како је то напред наведено, није доказао да је примио промет од лица које је исказивао као претходне обвезнике, на основу чега би евентуално остварио право на одбитак претходног пореза, а што јасно упућује на симуловани правни посао којим се избегава плаћање пореза, јер порески рачуни које је тужилац приказао код пријављивања и обрачунавања пореске обавезе пореза на додату вредност, нису били исправни, а што је потврдила и контрола извршена од стране првостепеног органа код тужиоца. Ово нарочито код чињенице да тужиочеви добављачи као издаваоци рачуна, нису били доступни контроли, односно нису пријављивали промете, па како се радило о правним лицима која су избегавали плаћање пореске обавезе, те да им је одузет ПИБ, то није било пословног односа између тужиоца и његових добављача, а тиме није било ни доказа да су исти добра и услуге исказане у улазним рачунима испоручивали тужиоцу, и то добра и услуге за која су тужиоцу издати рачуни наведени у образложењу ожалбеног решења. Због тога се исказани промети од стране тужиоца, оправдано сматрају симулованим правним послом. Притом, треба имати у виду и да предметни рачуни нису били исправни, а тиме нису могли ни послужити као основ за коришћење права на претходни ПДВ, што све упућује на то да тужилац није имао право на одбитак претходног пореза, из разлога што је користио рачуне, без доказа о извршености промета. Због тога тужилац, као порески обвезник, није имао основа да утврђену пореску обавезу на име наводно обављеног промета, умањује за износ пореза који терети набавку производа и услуга, односно у конкретном случају се због напред наведеног, нису стекли законом прописани услови да се пореска обавеза умањи за износ пореза обрачунатог при набавци услуга, тј. за износ пореског одбитка. Ово из разлога што се у систему пореза на додату вредност, посебно истиче начело документованости, те се пореска обавеза за дати обрачунски период, умањује само за износ пореског одбитка који се према документацији о набавци производа и услуга или увозу производа односи на тај исти обрачунски период, при чему се порески одбитак, одобрава само уколико је набавка производа и услуга (у овом случају услуга) стварно и извршена од стране пријављеног обвезника, што представља прву и основну претпоставку уз коју се веже право на порески одбитак, а што у конкретној ситуацији није био случај. Посебно треба нагласити да је терет доказивања на купцима који се појављују као порески обвезници. Како је контролом материјалне (суштинске) исправности документације, а све у циљу правилности обрачуна и плаћања јавних прихода, утврђено да наведена документација не садржи све битне елементе и да се вршењем контроле исправа није могло недвосмислено утврдити да је пословна промена стварно и настала, односно како тужилац, у конкретном случају, није поседовао одговарајуће документе – исправне рачуне у смислу члана 42. Закона о порезу на додату вредност и како набавка услуга није извршена од пријављених пореских обвезника, то тужилац није имао право на порески одбитак, односно није имао право да користи право на претходни ПДВ из члана 28. став 1. и 2. наведеног закона. Дакле, тужбом оспорено решење је, према стању у списима предмета, засновано на потпуно и тачно утврђеном чињеничном

стању на које су правилно примењене напред цитиране одредбе наведеног закона, а у образложењу побијаног решења, јасно су наведене све чињенице које су у току поступка утврђене, као и релевантни прописи и разлози којима се руководио тужени орган приликом доношења решења.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, а нарочито став 3., према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене јавне расправе. Ово стога што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно. Дакле, ради се о судској ствари, која не изискује додатни судски рад на утврђивању чињеница, јер се из навода тужбе, образложења оспореног решења и достављених списа види да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено и да је законитост оспореног акта требало оценити само у погледу спорних правних питања.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Суд је одбио као неоснован и захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, с обзиром на његов успех у овој управној ствари, па је, применом одредаба члана 66. и 67. Закона о управним споровима, а у вези члана 150. и 153. Закона о парничном поступку на чију сходну примену у управном спору упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 28.05.2018. године, 20 У 2992/16

Записничар
Катарина Пецић Илић, с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СМ